

ТАЙНАТА НА ДУХОВНАТА СИЛА

Дейвид Уилкерсън
29 Януари 2001

Пророк Исая каза плака за Израел: „Горко на непокорните синове, заявява ГОСПОД“ (Исая 30:1). Еврейската дума за „горко“ тук означава дълбока тъга, скръб. Какво бяха направили Божите хора, че да Го наранят толкова дълбоко? И защо Той ги нарече бунтовници? В края на краищата това не бяха езичници, те бяха Негови деца. Какъв ужасен грях бяха извършили те, който Го накара да ги нарече бунтовници?

Думата, която използва Исая за „бунтовници“ в този стих означава връщане към греха, инат, обръщане. От какво точно се обръщаха Божите хора и кое ги накара да се върнат към греха?

Намираме отговорът в следващата фраза: „Изпълняват планове, но не от Мен, и които сключват договори, но не чрез Моя Дух“ (30:1). Фразата „сключват договори“ тук означава, че правят собствени планове. Просто казано, Бог казва: „Народът Ми вече не се допитва до Мен. Не Ме търсят за водителство и съвет. Вместо това залагат на ръката на плътта. Всеки път когато действат без да Ме потърсят, когато се обръщат за помощ към света, трупат грях върху грях. Оставили са вярата си в силната ръка на Господ.“

Днес за бунт считаме това да откажем да се покорим на Божието Слово и да се обърнем към наркотиците, алкохола, блудството или други големи грехове. Но бунтът, за който говори Бог тук е много по-голям от тези неща. Божият народ казваше: „Да не занимаваме Бог с нас, мъдри сме и ще се оправим сами.“

Въпреки това Божият народ знаеше много добре, че трябва да вярва на Господ във всяка ситуация, без значение колко нищожна е тя. Псалмите непрестанно им напомняха за това: „Колко е скъпоценна милостта Ти, Боже! И човешките синове прибягват под сянката на Твоите криле.“ (Псалм 36:7). „Защото на Теб се уповава душата ми и в сянката на Твоите криле ще намеря убежище“ (57:1). „Понеже Ти си бил помощта ми, и аз ще се радвам в сянката на Твоите криле.“ (63:7)

В този момент Божия народ беше изправен пред огромна криза. Асирийците бяха обявили война на Юдея и могъщия им враг се приближаваше с хиляди колесници. Това беше най-голямата криза в Юдея. Ситуацията им изглеждаше напълно безнадеждна.

Но Юдея не се обърна към Господ в кризата си. Те Го пренебрегнаха и се облегнаха на собствените си сили. Първо изпратиха посланици в Египет, за да поискат армията на фараона да им даде коне за битката. След това се опитаха да подкупят Египет да се бие на тяхна страна срещу асирийците. Накратко – те потърсиха помощ от нечестивите: „ Които отиват, за да слязат в Египет, без да се допитват до Моята уста, за да се укрепят със силата на фараона и да прибягнат под сянката на Египет!“ (Исая 30:2)

Чудя се защо никой от лидерите на Юда не попита: „Какво правеха благочестивите ни бащи в такива опасни времена? В крайна сметка имаме доста освобождения в историята си. Къде търсиха те съвет? Къде намираха помощ, тогава когато се нуждаеха от нея?“

Може да са се сетили за ситуацията на Давид, при която филистимските армии се бяха разположили в долината Рефаим. Давид току що беше помазан за цар на Израел и не знаеше какво да прави. Библията казва: „И Давид се допита до Бога и каза: Да се изкача ли против филистимците? Ще ги предадеш ли в ръката ми?“ (1 Летописи 14:10)

Давид търсеше само Господ за водителство. Той не потърси съвет от никой съветник, въпреки че имаше много мъдри мъже около себе си, които можеше да попита (а писанията казват, че има мъдрост в многото съветници). Но Давид отиде при Бог с молитва, искайки специфично водителство. И Господ му го даде: „И ГОСПОД му отговори: Изкачи се, защото ще ги предам в ръката ти.“ (14:10). Бог благослови Давид с голяма победа, понеже той се допита до Него.

Но филистимците изведнъж се прегрупираха. Те нападнаха Израел с обновена армия. В този момент Давид можеше да си каже: „Стратегията, която Бог ни даде срещу врага проработи първия път. Просто ще използваме същия план още веднъж.“ Но той отказа да разчита на нещо друго освен на свежо слово от Бог. „И Давид пак се допита до Бога и Бог му каза: Не се изкачвай след тях“ (14:14).

Аз вярвам, че Божите планове не си приличат един с друг. И Господ имаше нова стратегия за Давид тук. Той му каза: „Заобиколи ги отзад и ги нападни откъм черниците. И когато чуеш шум, като от маршируване по върховете на черниците, тогава излез на бой, защото Бог ще излезе пред теб, за да разбие стана на филистимците.“ (14:14-15)

Питам те: кой военен съветник би дал подобен съвет? А и кой би повярвал на подобен план ако го чуеха? Представям си как командирите казват: „Давид, казваш ни, че трябва да си седим и да чакаме вятъра да задуха в черниците? Тогава трябва да атакуваме филистимците и да чакаме Бог да ги предаде в ръцете ни? Ти полудя ли?“

Нашият Бог има начини, които превъзхождат нашите. Плановете Му може да изглеждат съвсем глупави в хорските очи. Но нашият Господ работи свръхестествено чрез покорството ни на словото Му чрез вяра: „И Давид направи, както му заповяда Бог, и разбиха филистимския стан от Гаваон чак до Гезер.“ (14:16)

Цар Аса е друг пример

Аса беше цар, когато едномилонна армия етиопци атакува Израел с множество колесници и конници: „И Аса извика към ГОСПОДА, своя Бог и каза: ГОСПОДИ, никой освен теб не може да помогне в битката между многочисления и безсилния. Помогни ни, ГОСПОДИ, Боже наш, защото на Теб се уповаваме и в Твоето Име сме излезли срещу това множество.“ (2 Летописи 14:11)

Аса всъщност викаше: „Господи, вярваме в Теб.“ Това беше един благочестив цар, който „върши това, което беше добро и право пред ГОСПОДА, своя Бог“ (14:2). Всъщност Аса „заповяда на Юда да търсят ГОСПОДА, Бога на бащите си, и да изпълняват закона и заповедта Му“ (14:4).

Когато дойде кризата Аса отиде директно при Бог с молитва. Той не трябваше да събира комитет и да прекара няколко дни чертаейки планове и стратегии. Той имаше много мъдри хора на разположение – войници, политици, стратежи, съветници – но първо потърси Бог. Аса се моли: „Господи, какво да правим?“ Бог отговори като даде на Аса слово и като освободи чудотворно Юда. „И ГОСПОД разби етиопците пред Аса и пред Юда“ (14:12).

След това дойде друга криза. Аз мисля, че това изпитание беше предназначено, за да изпита вярата на Аса. Според Библията „Израел излезе против Юда“ (16:1), и завладя Рама. Но Аса не се обърна отново към Бог както правеше Давид. Вместо това той направи собствен план. Той мислеше: „Онази едномилонна армия от Етиопия беше друга работа. Тогава се нуждаех от Бог. Но армията на Израел не е голяма. Мога да се справя с нея и сам.“

Как се опита да се справи Аса с този проблем? Той се опита да подкупи Сирия да излезе срещу Израел. Аса дори взе злато и сребро от съкровищницата на храма и от собствената си сметка за подкупа. След това прати посланици, за да убедят сирийския цар Ванадад да наруши мирния договор, който имаше с Израел и да ги атакува.

Планът изглежда даваше резултати. Сирия атакува Израел, израилтяните оставиха Рама, а Аса пое отново контрола над града. Личният план на Аса, чрез който той напълно беше пренебрегнал Бог, изглеждаше успешен. И царят се поздравя за ума си.

Но Бог беше наскърбен. Той каза на Аса: „Понеже ти се упова на арамейския цар, а не се упова на ГОСПОДА, своя Бог, затова войската на арамейския цар се изплъзна от ръката ти. Етиопците... не бяха ли огромна войска, с много колесници и конници? Но понеже ти се упова на ГОСПОДА, Той ги предаде в ръката ти.... В това си постъпил безумно, защото отсега нататък ще имаш войни.“ (16:7-9)

Бог накратко казваше: „Аса, преди ти разчиташе само на Мен. И поради вярата ти аз предадох една огромна армия в ръката ти. Но сега ти разчиташе на собствената ти мъдрост и на тази на сирийците. Ти знаеше, че това не е Моя начин и че няма да го позволя. Постъпи глупаво, Аса. Отсега нататък няма да имаш мира, а войни.“

Много от нас са по същия начин. Ние получаваме голямо освобождение от Бог и Му благодарим с гръмки хваления. Обещаваме Му: „Господи, отсега нататък няма да отида никъде и няма да направя нищо без да се допитам до Теб. Ще се моля за всичко.“ Но след това идва друга криза и изведнъж нещата са различни. Мислим си, че можем да разчитаме на предишните си планове и успех. Така че накрая поемаме нещата в свои ръце. Господ може да позволи на плановете ни да проработят за известно време. Но в крайна сметка се объркваме напълно.

Може би ще възразиш: „Бог ми е дал ум и аз трябва да го използвам. Той иска аз да разрешавам нещата.“ Да, но само след като си приел водителството Му в молитва. Ние никога няма да можем да придобием Божия ум като се осланяме на собствените си мисли. Апостол Павел ни казва, че плътския ум не може да разбере духовния (виж Римляни 8:5-7).

Да кажем, че не си женен и се молиш на Бог да доведе съпруга в живота ти. Това е добре. Но с течение на времето ставаш нетърпелив с разписанието на Господ. Чакал си Бог, но правилния човек все още не се е появил. Така че хвърляш око на даден човек и почваш да правиш планове как да го уловиш. Може да се ожениш. Но, както и Аса, ти ще платиш скъпа цена, за която не си мислил, като например гняв, неразбирателство и объркване.

Най-лошото е, че ще наскърбиш Господ. Ще Го чуеш да страда за теб: „Затова силата на фараона ще ви бъде за срам и прибягването под сянката на Египет — за позор.“ (Исая 30:3). Той ще каже: „Ти се довери на ръката на плътта ти, въпреки, че те предупредих, че това е глупост. Сега ще платиш цената за това, че не Ми се доверяваш напълно за всичко. Ще имаш скърби и смут.“

Бог каза на Исая да запише скръбта Му поради бунта на Юда

“Сега иди, напиши това пред тях на дъсчица, и в книга го запиши, и да остане за вечни времена” (Исая 30:8). Бог всъщност казваше: „Искам всяко поколение от сега до края на времето да познава дълбоката Ми скръб поради този вид бунт. Напиши това, Исая, така че всички хора, от всички времена да разберат скръбта Ми, когато се доверяват на някакви светски сили, а не на Мен.“

Бунтът, който описва Бог тук е акт на предизвикателство, съпротива против абсолютното Му управление и власт в живота ни. Това е отказ да търсим ума Му във всичко. Това включва не само големите неща в живота, но и малките: семейни проблеми, болки, лични притеснения. Това включва всеки аспект от съществуването ни: духовния, физическия, умствения, всичко. Бунтът срещу Божието управление означава да кажеш: „Мога да направя това и сам. Не трябва да занимавам Бог.“ Но Бог иска да Го занимаваме.

Просто казано, ако не търсиш Господ във всичко, ако не викаш към Него за напътствие, ако не вярваш във верността Му, ако се опитваш да постигнеш нещата сам, ти си в бунт. Бог заявява: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен, който ходи по недобър път след своите помисли“ (Исая 65:2).

Запитай се в светлината на Божието предупреждение: възможно ли е да си в бунт срещу Бог въпреки това, че си посветен, че се покланяш и ходиш праведно? Може да се молиш, постиш и редовно да ходиш на църква. Но може ли бунтът ти да е причината, поради която имаш бъркотия или война в дома си, на работата или в семейството си?

Задавам същият въпрос и на служителите. Когато Бог те погледне, Той казва ли: „Дете Мое, понякога все още изпълняваш служението си без да Ме търсиш. Искам да бъда замесен във всичко – от космите на главата ти до стъпалата на краката ти. Ако не Ме питаш или не вярваш в сянката на крилето Ми, ти си в бунт.“

Нашият Господ иска да ни бъде пазител: „Ето, няма да задреме, нито да заспи Пазителят на Израил. ГОСПОД е твой пазител“ (Псалм 121:4-5). Еврейската дума за „пазител“ тук означава пазач, диригент. Нашият Господ е бдителен, пазещ Баща, който много се наслаждава в това да опазва децата Си.

Всъщност, в Изход Бог разкри Себе Си на Израел с името Ревнив. „Защото ти не бива да се покланяш на друг бог, понеже ГОСПОД, чието Име е Ревнив, е ревнив Бог.“ (Изход 34:14). Обърнете внимание, че това име беше разкрито в контекста на предупреждението: „Не бива да се покланяш на друг бог“. По това време повечето израилтяни ходеха на „високите места“ или на олтарите на идоли, за да намерят напътствие. Когато ставаше дума за това да потърсят Господ за насока, те просто Му служеха с устата си.

Това беше поклонение на идоли, чисто и просто. Само Бог може да знае бъдещето. А когато човек се обърне за водителство към нещо друго, освен към Бог, той се покланя на този обект. Това важи за допитването до астролози, хороскопи или за познаването по звездите. Ти се покланяш на онова, от което зависиш за помощ. Превръщаш го в бог.

Нашият Господ е изключително ревнив към пазителната Си сила. А ние Го укоряваме всеки път, когато не търсим само Него за помощ. Бог уби цар Саул точно поради греха на бунта: „Така умря Саул за престъплението си, което беше извършил против ГОСПОДА относно ГОСПОДНОТО слово, което не спази, и още, понеже беше потърсил врачка, за да се допита, а до ГОСПОДА не се допита. Затова Той го уби“ (1 Летописи 10:13-14). Божието Слово казва ясно: Престъплението на Саул беше това, че потърси съвет от друго място, а не от Господ. И Бог го уби заради това.

Сега стигаме и до тайната на духовната сила

Исая изброи някои ужасни последици от отказа на Юда да се довери на това, че Бог е техен пазител: „Бунтът ви ще ви накара да спрете да чувате Божието слово. Вече няма да чувате предупрежденията на пророците. Вместо това ще настоявате за „меко“ евангелие, измамни проповеди, които оправдават вашия бунт. И понеже няма да се поправите, ще спрете да ходите по пътя на светостта“ (виж Исая 30:9-10).

Накрая Исая заяви, че Бог ще събори всичките им протекционни стени, които си бяха издигнали: „Затова това беззаконие ще ви бъде като пролом, готов да се срине... чието рухване идва внезапно, в един миг. И Той ще я строши, както се строшава грънчарски съд, разбит безпощадно, така че сред разбитите му части да не се намира парченце“ (30:13-14). Бог казваше: „Ще строша на парчета всяко фалшиво нещо, на което сте се доверили. Плановете ви ще се сринат.“

Но след това Исая разкри състраданието на Божието сърце към народа Му. Той каза на Юда: „Вече не трябва да живеете в смут. Не трябва да преживявате тези неща. Бог ви е дал изход.“ „Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: Чрез обръщане и покой ще се избавите, в безмълвие и упование ще бъде силата ви.“ (30:15)

Това, накратко, е Божията тайна към духовната сила: „В безмълвие и упование ще бъде силата ви.“ Думата за безмълвие на иврит означава надежда. А надежда означава да си спокоен, да си почиваш, да си свободен от всяко притеснение, да лежиш с основа под себе си.

Не много християни днес притежават това безмълвие и увереност. Множество вярващи са замесени в безумни дейности, препускат като полудели да придобият богатство, вещи, удоволствия. Дори и в служението Божите слуги търчат притеснени, уплашени, търсят отговори по конференции, семинари, бестселъри. Всеки търси водителство, отговори, нещо, което да успокои духа му. Въпреки това търсят тези неща навсякъде, но не и при Господ. Те не разбират, че Бог вече е изговорил слово за тях чрез Исая: ако не се обърнат към Него като към единствения им източник, борбата им ще ги доведе до скръб и объркване.

Исая описва какво трябва да постигне Божията праведност: „И делото на правдата ще бъде мир и действието на правдата ще бъде покой и сигурност до века.“ (32:17). Ако наистина ходим праведно живота ни ще дава плода на тихия дух, спокойствието на сърцето и Божия мир.

Петър говори за „украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога“ (1 Петрово 3:4). Този дух няма нищо общо с темперамента или личността. В крайна сметка някои хора по природа са склонни да бъдат спокойни и срамежливи, докато други са просто отвратителни. Не, кроткият, тих дух, за който говори Петър може да ни се даде само от Святия Дух. И Той го дава на всеки, който изцяло вярва на Господ във всичко.

Но когато Исая се огледа наоколо той видя как Божия народ тичаше за помощ до Египет, доверяваше се на хора, разчиташе на коне и колесници. Пророкът предупреди: „А египтяните са хора, а не Бог и конете им са плът, а не дух. И ГОСПОД ще простре ръката Си и онзи, който помага, ще се спъне, и онзи, на когото помага, ще падне; всички заедно ще се изличат.“ (Исая 31:3)

Посланиците идваха и си отиваха. Лидерите провеждаха спешни събрания, за да обсъждат стратегията. Всеки беше изпаднал в паника и плачеше: „Какво да правим? Асирийците ще ни пометат.“

Но Исая ги увери: „Нещата не трябва да са така. Върнете се от греха си. Покайте се за бунта си и за това, че вярвате на хора. Обърнете се към Господ и Той ще ви покрие с мир. Ще ви даде спокойствие и почивка във всичко, пред което сте изправени.“

Святият Дух ни дава сила, когато дадем нуждите си от Божите ръце и се доверим на мощта Му

Рут е пример за този вид вяра. След като мъжът ѝ умря тя живя със свекърва си – Ноемин, която беше доста възрастна. Ноемин се притесняваше за прехраната на Рут и искаше да подсигури бъдещето ѝ. Така че я посъветва да заспи в краката на богатия Вооз „в края на житния куп“ (Рут 3:7) и да го накара да изпълни задълженията си към нея като роднина.

Същата нощ, след като отвяването на плявата беше приключило, Вооз легна „в края на житния куп“ (Рут 3:7) и се зави с одеяло. На следващата сутрин той се събуди изумен, понеже видя една жена да лежи в краката му. (Нямаше нищо неморално в присъствието на Рут там, това беше обикновен обичай по онова време.)

Рут му каза: „Простри дрехата си над слугинята си, защото си сродник!“ (3:9). Всъщност тя казваше: „Ще поемеш ли задължението си на мой роднина? Ще ме издържаш ли?“ Накратко тя го питаше: „Ще се ожениш ли за мен?“

Сега, това не беше манипулативен план. Рут и Ноемин бяха извършили всичко според Божия закон. Можем да сме сигурни в това понеже родословието на Христос произлиза от Рут. Когато тя се върна у дома рано онази сутрин, Ноемин я попита: „Какво стана {букв.: Коя си ти}, дъще моя?“ (3:16). С други думи тя питаше: „Сгодена ли си, Рут? Или все още си вдовица?“

Рут каза на Ноемин всичко, което се случи. Сега чуйте съвета на благочестивата ѝ свекърва: „Чакай, дъще моя, докато узнаеш как ще свърши работата; защото човекът няма да се успокои, докато не свърши работата още днес.“ (3:18). Ноемин се беше молила за това, търсейки Бог за напътствие. И Бог и беше дал съвет. Той ѝ беше припомнил закона за роднината (който беше преобраз на Христос). Така че Ноемин беше уверена, че тя и Рут бяха изпълнили своята част. Сега беше време да чакат и да вярват на Бог да изпълни онова, което беше обещал. Тя казваше: „Сега всичко е в Божите ръце, Рут. Просто се отпусни и се успокой. Бог ще се намеси свръхестествено за теб, така че не трябва да се притесняваш, да се плашиш или да манипулираш нищо. Нека спокойствието и вярата да бъдат твоята сила. Бог няма да позволи на Вооз да си почине, докато не сложи пръстен на пръста ти.“

Мир и спокойствие изпълниха дома на Ноемин. Никой не беснееше, не си гризеше ноктите и не се чудеше: „Бог ще направи ли това? Кога ще го направи?“ Тези две верни жени можеха да си почиват, да пеят и да хвалят Господ за добрината Му.

Ами твоят дом? Къщата ти място на мир и спокойствие ли е? Или е място на съмнение, въпросителни, притеснение, безпокойство? Тичаш ли напред назад страхувайки се: „Как ще си платя сметките?“ Когато дойдат проблеми, търсиш ли прилежно Бог преди да се обърнеш към някой друг източник? След това покоряваш ли се на всичко, което ти е казал да направиш? Накрая, спокоен ли си, вярваш ли Му, че ще има резултати? Ако е така, домът ти трябва да е изпълнен с мир и спокойствие.

Исая изброява добрите неща, които ще се случат на онези, които разчитат на Господ за всичко

“Блажени всички, които Го чакат... Ти няма никога вече да плачеш! Той наистина ще се смили над теб при гласа на вика ти... и ушите ти ще слушат слово зад теб, което, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво... А у вас ще има песен, както в нощта... и радост на сърцето“ (Исая 30:18-19, 21, 29). Исая казваше: „Само ако чакаш Господ, ако отново извикаш към Него и отново Му повярваш, Той ще направи за теб всичко, което ти казах, че и повече.“

Бог може буквално да каже една дума и врага ще изчезне пред нас: „Защото асириецът, който удря с тояга, ще бъде смазан от гласа на ГОСПОДА.“ (30:31). Възлюбени, няма проблем, който Баща ни не може да разреши, няма битка, която не може да спечели за нас, само с една дума от устните Си. Исая казва: „Господното дихание“ ще унищожи всичко по пътя ни (виж 30:33).

Но процесът да вярваш на Бог за всичко не е лек. Наскоро в молитва аз търсих Господ за едно нещо в църковната ни сграда тук, в Ню Йорк. Има вероятност е една компания да построи 50 етажен хотел върху сградата ни. (Проблемът се отнася до това, което се нарича „въздух“ в града – което се отнася за мястото над съществуващи сгради, които заемат място за строеж нагоре. Ние не сме собственици на въздуха над сградата ни, за нас беше много скъпо за да го купим, така че законно не можем да спрем компанията да строи. Мястото е най-важното нещо в Манхатън, така че дори въздуха над сградите може да бъде продаден като недвижима собственост.)

Молих се нито тухла от сградата ни да не бъде махната. Казах на Бог: „Вярвам Ти за това, Отче. Търся Те заради това и ще бъда спокоен за него.“ Ето как ми отговори Той: „Дейвид, изумен съм, че можеш да ми вярваш за недвижимата си собственост, пари и други материални неща, а не можеш да ми вярваш за здравето си.“

Много добре знам, че скоро ще навърша 70 години. Доста се притеснявам за това какво ще се случи със семейството ми, когато си отида. Осъдителните думи на Господ ме удариха като светкавица. Аз давам в ръцете Му всички материални притеснения, но не и вечните. Разбрах Го: „Господи, искаш да Ти вярвам за всичко, нали така?“

Да, скъпи свети, Той иска всичко – здравето ти, семейството, бъдещето ти. Той иска да Му се довериш за всичко. И иска да живееш в спокойствие, доверие и почивка. Така че отиди до тайната си молитвена стаичка и се усамоти с Господ. Дай Му всичко. Той е обещал: „Ще чуеш словото ми зад теб, което ще ти каже по кой път да тръгнеш. Това е пътя, ходи по него.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Secret of Spiritual Strength](#) / [Тайната на духовната сила](#)